

Hiivatinlampi

Hiivatinlampi

Tatu Horto

Hiivatinlampi

© 2019 Tatu Horto

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-800-071-6

<i>Kaipuu pohjoiseen</i>	9
<i>Kesä</i>	12
<i>Lähdön aika</i>	15
<i>Kohti tuntematonta</i>	18
<i>Retkikunnan paluu maan tasalle</i>	29
<i>Välileiri</i>	38
<i>Uusi päivä</i>	42
<i>Kohtalon ohjaamina</i>	55
<i>Ennätyksiä ja omaa aikaa</i>	65
<i>Nimetön lampi</i>	94
<i>Paluumatka alkaa</i>	131
<i>Erämaa taakse jää</i>	150
<i>Loppukevennyks</i>	160

Hiivatinlampi on kertomus kolmen nuoren kainuulaisen miehenalun ensimmäisestä vaelluksesta Lapin pohjoiseen sydämeen, Kaldoavin erämaahan elokuussa 2017.

On itsestään selvää, että ilman vaellusta ei olisi kirjaa. Mutta olisinko kirjoittanut varustetäydennyslomasta Helsinkiin tai kulttuurikierroksesta Tallinnaan? En usko, että olisin kirjoittanut kirjaa ilman seikkailuja Opukasjärveä ympäröivillä hiekkakankailla tai Rovivaaran takaisilla hillasoilla. Useampi kuukausi sen jälkeen, kun olimme palanneet vaellukseltamme, tunsin suurta kaihoa ja poltetta tuijotellessani Kaldoavin alueen maastokarttaa. Inspiraatio oli heikoinut sisälläni vaelluksen ensihetkistä alkaen ja alkoi viimein tasaiseen tahtiin purkautua ulos kannettavani näytölle reissuraportin muodossa. Ja nyt sinä, hyvä lukija, luet tätä kevyesti eskaloitunutta reissuraporttia.

Suuret kiitokset ystäväilleni Heikille ja Pertulle. Jos kirjaa ei olisi ilman vaellusta, niin ei vaellustakaan olisi ilman heitä. Kolmikkomme dynamiikka hioutui uomiinsa, kun hienovarainen arjen pinnallisuus sai kyytiä erämaan rehellisyydessä. Sain usein huomata, että onnellisuus on parasta jaettuna. Toivon, että lukijana pääset maistamaan edes pienen sivumaun siitä, mitä me saimme kokea.

Sain kuulla, että olen joskus kauan sitten kyseenalaistanut Lapin sijainnin, onko se tällä maapallolla? En kyseenalaista enää. Se ei nimittäin voi sijaita täällä. Jotain niin kaunista ja mykistävän mystistä se on.

Tatu Horto, 4.12.2018

Kaipuu pohjoiseen

Jo niistä ajoista lähtien, kun kunnolla hurahdin kalastuksen pariin lukioikäisenä, on minulla ollut kaipuun sävyttämä odotus päästä Lapin erämaihin. Näkemään silmäkantamattomiin jatkuvaa asuttamattomaa vapautta, kokemaan luonnon ehjää alkuperäisyyttä ja kalastamaan lammilla, joiden vesi on kirkkaampaa kuin hanasta laskettu. Ajatus pyöri mielessäni vaihtelevasti ja välillä reissun suunnittelu on ollut lähellä, toisinaan vain humalan innostamana hoilausta, että pitäisi lähteä. Juuri koskaan ei tuolle kaipuulle tullut annettua vastakäikua ja usein jäikin vain kehtaamattomuudesta kiinni, etten asialle tehnyt mitään. Välissä oli myös pitkiäkin aikoja, ettei ajatukselle löytynyt tietoisesti mieleni näyttämöitä sijaa. Polte pohjoiseen jäi unohdettuna kytemään, odottamaan sopivaa hetkeä inspiroida minut liikkeelle.

Kuopioon muutettuani kalastusharrastus jäi vähemmälle, sillä ajattelin, ettei se tuntuisi luonnolliselta isossa kaupungissa ja olisi aikaa vievää mieltä, missä saisin kalastaa ja miten. Pelkkiä selityksiä tietenkin. Keväällä 2017 päätin, että voisin heittää tuonkaltaisen turhan ajattelun syvälle roskikseen ja käydä kalalla myös Kuopiossa. Eikä se totisesti ole sen hankalampaa kuin Kainuussakaan – monella tapaa jopa virkistävämpää, kun on uudet apajat sekä kalalajit. Rakkaan kalastusharrastuksen tuominen Kuopioon teki terää ja huomasi sen virkistävän arkipäiväistä elämäni Savossa huomattavasti.

Avovesikausi 2017 avattiin Kuopiossa toukokuun 23. päivä, kun suunnistimme Heikin kanssa Neulamäestä pyörillä alas

Neulaniemen siimekseen, Neulalammelle. Ilmassa oli pirteä ja toiveikas tunnelma uutta lampea lähestyttäessä. Jokainen tuikku, pintoaminen sekä molskahdus tuntui selkeästi tavanomaista mielenkiintoisemmalta, kun pitkän talven jälkeen pääsi takaisin mielipuuhan pariin. Neulalampi ei kalaa antanut, joten siirryimme Tervaruukinlahteen. Paikanvaihdos ei kuitenkaan tuottanut tulosta.

Avauksen tärkeimpänä antina eivät kuitenkaan olleet olemattomat tärrit, lämmin alkukesäinen sää tai uuden kalastuskokemuksen tuoma lempeä itsevarmuus. Viimeisten heittojen jälkeen istahdimme lahden jyrkille rantakallioille ihailemaan auringonlaskua ja visioimaan tulevaisuuden kalastusreissuja. Uskon meidän molempien olleen juuri tuona hetkenä niin inspiroituneita uutuudenviehättävästä hetkestä kalastuksen parissa, että uskalsimme viedä häpeilemättä ja ideoita säästelemättä keskustelun haaveiluun Lapin suurista seikkailuista. Tilanteessa ei tarvinnut paljon palkeita - puut olivat kuivia. Kytevä hiillos käräytti kuivat kelonoksat voimakkaaseen paloon ja hetkessä olin valmis lähtemään erämaahan! Tuota roihua ei sammuttaisi ihan pieni ämpärillinen vettä arjen kuralätäköstä. Heti samaisena iltana löimme ryhmän pystyyn, kun Perttu liitettiin kolmikokoneksi ja aloimme rakentamaan vankkaa pohjaa tulevalle reissulle pohjoiseen.

Kolmen nuoren kainuulaisen miehen alun ensivaellus Kaldoaivin erämaahan muovautui hiertävien vastoinkäymisten ja räiskyvien onnenhetkien myötä unohtumattomaksi seikkailuksi. Kertomuksessa käydään läpi vaelluksen vaiheet aikajärjestyksessä, mutta tartutaan tiukasti myös kirjoittajan omiin tuntemuksiin ja ajatuksiin vaelluksen varrella.

